

Nr 29.

Ankom till riksdagens kansli den 13 april 1945 kl. 10 fm.

Utlåtande i anledning av väckta motioner angående visst tillägg till lagen om viss begränsning av legitimation som tandläkare.

Andra lagutskottet har till behandling förehåft två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 193 i första kammaren av herrar *Arrhén* och *Bondeson* samt nr 306 i andra kammaren av fröken *Andersson m. fl.*

I motionerna, vilka äro likalydande, har hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att »Kungl. Maj:t ville komplettera bestämmelserna i lagen den 30 juni 1943 om viss begränsning av legitimation som tandläkare med bestämmelser liknande dem i den allmänna tjänstepliktlagens §§ 34, 35 och 36 om möjligheter att erhålla ersättning för direkt av tjänsteplikten föranledda kostnader».

Beträffande de skäl som anförts till stöd för detta yrkande får utskottet hänvisa till motionerna.

Över motionerna har utskottet inhämtat yttrande från Svenska landstingsförbundet och Svenska stadsförbundet. Stadsförbundet har i sitt yttrande för egen del åberopat ett av förbundets sjukvårdsdelegation avgivet yttrande i ärendet. Landstingsförbundets och delegationens yttranden äro såsom bilagor fogade till detta utlåtande.

Lagen den 30 juni 1943 (nr 467) om viss begränsning av legitimation som tandläkare trädde i kraft den 1 oktober 1943 och gäller till och med den 30 september 1946. Enligt 1 § i lagen äger medicinalstyrelsen, där tandläkare icke äro att tillgå för tjänstgöring inom folktandvården, vid meddelande av sökt legitimation som tandläkare begränsa legitimationen att avse allenast rätt att utöva tandläkaryrket såsom innehavare av eller vikarie å tjänst inom sådan tandvård. Dylik begränsning må dock ej gälla längre än intill dess sökanden fullgjort tjänstgöring inom folktandvården under ett år. I 2 § stadgas, att tandläkare, för vilken legitimationen är begränsad efter vad i 1 § sägs, skall äga att vid uppehållande av tjänst inom folktandvården åtnjuta de förmåner, som utgå till distriktstandläkare inom det tandvårdsdistrikt, vartill tjänsten hör.

I den proposition, nr 299, varigenom förslaget till lagen om viss begränsning av legitimation som tandläkare framlades för 1943 års riksdag, yttrade före-

Bihang till riksdagens protokoll 1945. 9 saml. 2 avd. Nr 29—30.

dragande departementschefen, statsrådet Möller, vid remiss av förslag i ämnet till lagrådet bland annat följande:

Så till vida torde visserligen den föreslagna obligatoriska tjänstgöringen för nyexaminerade tandläkare kunna sägas sakna förebild, att läget i de fall då det allmänna tidigare tvångsvis tagit medborgares arbetskraft i anspråk icke varit analogt med situationen i nu förevarande fall. Men det avgörande för ställningstagandet till frågan synes mig böra vara, om förslagets genomförande kan anses oskäligt tynga dem, som drabbas därav.

Vid bedömandet av sistnämnda fråga ligger det nära till hands att anställa jämförelse med de faktiska förhållandena inom andra yrkesgrupper. Vad läkarna angår erhålles visserligen legitimation omedelbart efter det licentiatexamen avlagts. Men även om den nyexaminerades avsikt är att ägna sig åt fri yrkesutövning såsom läkare, torde det med hänsyn till konkurrensen inom yrket numera såsom regel framstå såsom en nödvändig förutsättning för öppnandet av egen praktik att förvärva ytterligare praktisk erfarenhet av sjukhustjänstgöring utöver den i examensfordringarna ingående. Inom juristyrket uppställs merendels krav på tingstjänstgöring jämväl för anställning i enskild tjänst. Exempel på likartade förhållanden inom andra yrken torde kunna anföras. Med hänsyn härtill synes tandläkaryrket icke genom införande av ett obligatoriskt praktikår bliva försatt i en faktiskt ogynnammare ställning än åtskilliga andra yrkesgrupper.

Enligt medicinalstyrelsens förslag skulle de tandläkare, som fullgjorde praktikåret inom folktandvården, åtnjuta samma löneförmåner som distrikts-tandläkare eller i varje fall löneförmåner, ej understigande de i kungörelsen den 3 juni 1938 angående statsbidrag till folktandvård stadgade minimilönerna för distriktstandläkare. Avlöningen till distriktstandläkare enligt nämnda kungörelse utgår med antingen enbart fast lön, som då skall vara lägst 7 800 kronor för år, eller ock fast lön av minst 7 200 kronor för år jämte andel, ej understigande tio procent, av inflytande taxeavgifter. Något ekonomiskt utnyttjande av de nyexaminerades arbetskraft ifrågasattes sålunda icke av medicinalstyrelsen. Jag kan oreserverat giva min anslutning till uppfattningen att någon åtgärd i sådant syfte ej bör ifrågakomma.

Lagrådet yttrade:

Det remitterade förslaget innebär, att vid sidan av den tjänsteplikt som kan ifrågakomma jämlikt 1939 års lagstiftning om tjänsteplikt stadgas en särskild sådan för dem vilka avlägga tandläkarexamen. En dylik lagstiftning, varigenom en mindre grupp medborgare, utan att förhållandet direkt nödvändiggöres av det rådande allmänna krisläget, åläggas att utföra arbete i det allmännas intresse, är naturligen ägnad att väcka betänkligheter av principiell natur. Någon motsvarande anordning lär heller icke tidigare ha förekommit i vårt land. Emellertid är det uppenbarligen av största betydelse för folkhälsan att den beslutade folktandvården skall kunna behörigen upprätthållas. Utredningen i ärendet giver även vid handen att detta önskemål knappast kan uppnås annorledes än genom åtgärder i förslagets riktning. Den uppkomna situationen torde också i viss mån stå i samband med de av krig föranledda förhållandena; dels äro åtskilliga tandläkare inkallade eller eljest skyldiga att tjänstgöra inom den militära tandvården, dels lär den ökade köpkraften föranleda att tandläkare anlitas i större utsträckning än under normala tider. Med hänsyn till dessa omständigheter och då de avlöningsförmåner som utgå för tjänstgöring vid folktandvården måste anses förhål-

landevis goda för en nyutexaminerad tandläkare — i allt fall vid jämförelse med vad andra yrkesgrupper med akademisk utbildning kunna påräkna omedelbart efter avlagd examen — synes det ej alltför obilligt att tandläkarna, innan tillfälle gives dem att fritt utöva sitt yrke, nödgas underkasta sig sådan tjänstgöring under någon kortare tid. En förutsättning härför är naturligen att, på sätt ock föreslagits, anordningen skall gälla allenast såsom ett provisorium.

I anledning av propositionen väcktes inom riksdagen tvenne motioner, nr 320 i första kammaren av herr Herlitz och nr 453 i andra kammaren av herrar Sefve och von Friesen. Motionärerna hemställde, att propositionen måtte avslås.

Andra lagutskottet yttrade i sitt i anledning av propositionen och motionerna avgivna, av riksdagen godkända utlåtande nr 52, bland annat följande:

Den ifrågasatta begränsningen av legitimationen för tandläkare måste bedömas såsom ett led i de allmänna strävandena för folkhälsans höjande. Ur denna synpunkt framstår det såsom ofrånkomligt, att den av statsmakterna beslutade folktandvården skall kunna behörigen upprätthållas. Svårigheterna att tillgodose behovet av tandläkare inom folktandvården hava emellertid på senaste tiden blivit alltmera uppenbara. Den uppkomna situationen innebär ett verkligt nödläge för folktandvården. Detta nödläge torde för närvarande knappast kunna undanröjas annat än genom åtgärder i förslagets riktning. Såsom lagrådet framhållit kan också bristen på tandläkare inom folktandvården i viss mån sättas i samband med det nuvarande krisläget. De betänkligheter, som otvivelaktigt kunna resas mot den föreslagna lagstiftningen, torde förutom på grund av vad nu anförts förlora i bärkraft även med hänsyn till de för den nyexaminerade tandläkaren goda löneförmåner som folktandvården erbjuder. Av nu nämnda skäl har utskottet ansett sig kunna i princip ansluta sig till Kungl. Maj:ts förslag. Utskottet vill emellertid särskilt starkt understryka vikten av att den föreslagna lagstiftningen endast blir ett provisorium och att densamma alltså icke bör förnyas, om icke trängande behov därav föreligger.

I motionerna ha åberopats 34, 35 och 36 §§ i *lagen den 30 december 1939 (nr 934) om tjänsteplikt*. 34 § innehåller en bestämmelse om reseersättning till tjänstepliktig. Där någon på grund av tjänsteplikt har att tillträda anställning på ort, belägen mer än tio kilometer från den ort, där den tjänstepliktige bor eller eljest stadigvarande eller för fullgörande av tjänsteplikt vistas, skall sålunda i den ordning Konungen föreskriver genom myndighets försorg beredas honom fri resa från den senare orten till den förra samt, där restiden överstiger sex timmar, uppehålle därunder. Finnes sannolikt, att tjänstepliktig för fullgörande av tjänsteplikt varaktigt kommer att uppehålla sig å viss ort utom sin hemort, må enligt stadgande i 35 § länsarbetsstyrelsen, i den mån det prövas skäligt, bevilja ersättning av statsmedel för kostnad för flyttning av den tjänstepliktiges familj och bohag till förstnämnda ort (flyttningersättning till tjänstepliktig). Sådan ersättning beräknas enligt grunder, som fastställas av Konungen. I 36 § stadgas, att till tjänstepliktig, för vilken fullgörande av tjänsteplikt medför, att hans arbets-

inkomst minskas eller att han och hans familj komma att bo på skilda orter, må i den utsträckning paragrafen närmare angiver utgå bidrag av statsmedel (utjämningsbidrag till tjänstepliktig). Ersättning för minskning i arbetsinkomst må utgå med högst det belopp, varmed den tjänstepliktiges arbetsinkomst under tjänstepliktens fullgörande beräknas understiga vad han må antagas hava kunnat förtjäna under samma tid i det yrke, som han närmast före uttagningen till tjänsteplikt utövade. Oavsett om bidrag utgår för minskning i arbetsinkomst, må under tid, då fullgörande av allmän tjänsteplikt medför, att den tjänstepliktige och hans familj bo på skilda orter, utjämningsbidrag utgå med högst det belopp, varmed levnadskostnaderna för den tjänstepliktige och familjen kunna beräknas hava ökats till följd därav. Utjämningsbidrag beviljas av länsarbetsstyrelsen. Konungen meddelar närmare föreskrifter dels huru inkomstminskning eller levnadskostnadsökning, som här avses, skall beräknas, dels ock i vad mån utjämningsbidrag må utgå för sålunda beräknade belopp eller del därav.

De särskilt tillkallade sakkunniga, vilka utarbetade det förslag som låg till grund för lagen om tjänsteplikt, framhöllo beträffande den föreslagna reseersättningen, att det vore naturligt att, därest någon genom tjänsteplikt tvingades att begiva sig till annan ort, flyttningen skedde utan kostnad för honom själv. Samma skäl motiverade, att den tjänstepliktige hade berättigat anspråk på ersättning för överflyttning av familj och bohag till ny vistelseort. Såvitt denna ersättning anginge måste dock först prövas, om läget kunde väntas bliva så varaktigt, att en mera omständlig flyttning vore motiverad. Även utöver denna reservation hade gjorts den inskränkningen, att ersättning skulle utgå »i den mån så prövas skäligt». Ersättning torde nämligen i vissa fall te sig omotiverad, såsom då tjänsteplikten medfört, att vederbörande kommit i en betydligt bättre löneställning. Stadgandet om flyttningsersättning uteslöte icke beviljandet av en reducerad dylik ersättning. — Beträffande utjämningsbidraget framhölls, att med förslaget icke tagits ståndpunkt till frågan, i vad mån tjänstepliktig skulle av statsmedel beredas ersättning för ekonomisk förlust under tjänsteplikten i form av förlorad arbetsinkomst eller ökade levnadskostnader genom dubbla hushåll. Härför angåve förslaget endast vissa huvudgrunder för beräkning av maximibeloppet för sådan ersättning, medan bestämmandet i övrigt skulle ankomma på Kungl. Maj:t. Detaljfrågorna i detta hänseende kunde i varje fall förväntas komma under riksdagens bedömande i samband med frågan om anslag för detta ändamål. De sakkunniga förutsatte, att de beräkningar av maximibeloppet, som i stora drag reglerades i förslaget, gjordes tämligen schematiskt efter allmänna grunder, som av Kungl. Maj:t komme att fastställas; detta tillvägagångssätt borde emellertid givetvis icke utesluta, att dessa normer frånginges, där det visades, att de faktiska förhållandena gäve ett annat resultat. Ehuru sålunda de avgörande reglerna om bidragens faktiska be-

lopp icke i förslaget utformats, ville de sakkunniga likväl i korthet omnämna vissa principer, som vid förslagets utformning förutsatts skola tillämpas i tilläggsbestämmelserna. Det hade sålunda planerats, att av bidragets maximibelopp skulle utgå viss procentuell andel, beroende på den standard vederbörande uppnådde med tillhjälp av inkomsten under tjänsteplikten och statsbidraget sammanlagda; de sämst ställda inkomsttagarna skulle sålunda få ersättning fullt ut, medan där inkomsten antingen före eller under tjänsteplikten varit relativt hög, statsbidraget skulle minska i större eller mindre mån. Det syntes även vara på sin plats att härutinnan bereda större förmåner åt familjeförsörjare än andra liksom att taga hänsyn till i vad mån vederbörande jämnåriga inkallats till värnpliktstjänstgöring och därigenom avkrävt betydande ekonomiska offer i jämförelse med den tjänstepliktige.

I den proposition, nr 92, varigenom förslaget till tjänsteplikt framlades för 1939 års urtima riksdag, anförde föredragande departementschefen, statsrådet Forslund, att i fråga om principerna för utformningen av tillämpningsföreskrifterna ledning borde sökas i motiveringen till förslaget.

I motionerna har föreslagits, att i lagen den 30 juni 1943 om viss begränsning av legitimation som tandläkare måtte införas bestämmelser liknande de i 34—36 §§ lagen den 30 december 1939 om tjänsteplikt meddelade stadgandena om reseersättning, flyttningsersättning och s. k. utjämningsbidrag till tjänstepliktig. Vid bedömandet, huruvida fog finnes att tillerkänna dylika förmåner åt tandläkare som genom 1943 års lag tvungits att tjänstgöra inom folktandvården, bör till en början beaktas, att dessa nyexaminerade tandläkare äro berättigade till samma löneförmåner som de ordinarie distriktstandläkarna. I betraktande av storleken av de löneförmåner tandläkarna sålunda erhålla äro de i ekonomiskt hänseende avsevärt bättre ställda än övriga akademiskt utbildade personer, som efter avlagd examen skola börja sin praktiska yrkesutövning. Redan nu berörda förhållande utgör enligt utskottets mening ett starkt skäl mot att tandläkarna komma i åtnjutande av de föreslagna särskilda förmånerna. Avsevärd skillnad föreligger för övrigt emellan den tjänsteplikt varom stadgas i 1939 års lag och den tjänstgöring som de nyexaminerade tandläkarna ha att utföra inom folktandvården. De medborgare som åläggas tjänsteplikt torde i regel inneha fasta anställningar som de oftast få lämna med kort varsel. Deras löneförmåner under tjänsteplikten äro ovissa. Tandläkarna komma direkt från examen till en med hög lön förenad tjänstgöring, som delvis kan sägas ha karaktären av fortsatt praktisk utbildning och som åtminstone för flertalet tandläkare kunnat förutses ganska långt i förväg. Utskottet vill även framhålla, att de förmåner i form av flyttningsersättning och utjämningsbidrag, varom stadgas i tjänstepliktslagen, äro avsedda att utgå endast om och i den mån det befinnes skäligt i enlighet med de närmare bestämmelser Konungen meddelar. Beträffande utjämningsbidraget uttalades under förarbetena till

Utskottet.

tjänstepliktslagen, att vid utformningen av dessa tillämpningsföreskrifter hänsyn skulle tagas till vederbörandes ekonomiska standard.

På grund av vad ovan anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motioner icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 12 april 1945.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar *Norman*, *Linder**, *Wistrand**, *Forsslund*, *Olof Carlsson*, *Björkman*, *Hallagård** och *Englund**;

från andra kammaren: fröken *Andersson*, herrar *Cruse**, *Holm**, *Hedlund* i Rådom*, *Witzell**, *Lundberg* i Uppsala, *Andersson* i Alfredshem och *Osterman*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av fröken *Andersson*, som ansett, att utskottet bort hemställa, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om framläggande för riksdagen av förslag till sådant tillägg till 1943 års lag om viss begränsning av legitimation som tandläkare, att tandläkare, vilka på grund av bestämmelserna i nämnda lag blivit nödsakade att tjänstgöra inom folktandvården, må kunna komma i åtnjutande av förmåner liknande dem som avses i 34—36 §§ i lagen om tjänsteplikt.

Bilaga A.

Till Riksdagens andra lagutskott.

Genom remiss den 7 februari har Utskottet berett Svenska landstingsförbundet tillfälle att avgiva yttrande över två likalydande motioner, nr 193 i första kammaren av herrar Arrhén och Bondeson samt nr 306 i andra kammaren av fröken Andersson m. fl., angående visst tillägg till lagen om viss begränsning av legitimation som tandläkare. Med anledning härav får förbundets styrelse anföra följande.

I de föreliggande motionerna föreslås, att de stadganden, som finnas i allmänna tjänstepliktslagen §§ 34, 35 och 36, jämväl skola göras tillämpliga å de nyutexaminerade tandläkare, som ålagts obligatorisk tjänstgöring om ett år inom folktandvården. Detta innebär, att dessa tandläkare skulle beredas fri resa mellan tjänstgöringsorten och den ort, där de stadigvarande vistas, att ersättning av statsmedel skall kunna utgå för kostnad för flyttning av familj och bohag till tjänstgöringsorten samt att, om tandläkaren och hans familj äro tvungna att bo på olika orter, s. k. utjämningsbidrag skall kunna utgå.

Vid bedömande av skäligheten av dessa krav måste beaktas, att en avsevärd principiell skillnad förefinnes mellan den allmänna tjänstepliktslagen och här ifrågavarande lag om viss begränsning av legitimation som tandläkare. Den allmänna tjänstepliktslagen avser att i första hand reglera förhållandena för medborgare, som under kortare tid, som ej i förväg kan förutses, åläggas tjänsteplikt i samhällets tjänst. I regel hava dessa fasta sysselsättningar samt familj. De tandläkare, som här är fråga om, komma direkt från examen till sådan tjänstgöring inom folktandvården, som närmast har karaktären av fortsatt praktisk utbildning. Denna tjänstgöring kan, om man bortser från tandläkare, som utexaminerades omedelbart efter lagens antagande, förutses långt i förväg, och de kunna ordna sina förhållanden därefter. De hava icke någon fast sysselsättning och flertalet torde ännu icke hunnit med att bilda familj. Dessa omständigheter motivera enligt styrelsens mening, att förevarande grupp icke utan vidare göres delaktig av de förmåner, som utgå till medborgare vid inkallelse enligt den allmänna tjänstepliktslagen.

När det gäller att bedöma behovet av de ersättningar, som motionärerna anse motiverade för de unga tandläkarna, får ej heller förbises, att dessa för sitt arbete i folktandvården erhålla samma ersättning som de ordinarie distriktstandläkarna. Detta betyder, att de komma upp i årsinkomster om 12—15 000 kronor per år, d. v. s. inkomster, som andra akademiker uppnå först efter många års tjänstgöring om än någonsin. Det kan icke bestridas, att tandläkarna i detta hänseende äro ekonomiskt privilegierade i förhållande till andra grupper av medborgare med ungefär motsvarande utbildning. Några särskilt ömmande skäl kunna sålunda icke åberopas för det av motionärerna framlagda förslaget.

Vad angår frågan om fri resa till tjänstgöringsorten föreligga med hänsyn till ovan berörda förhållanden knappast några skäl för fria resor, då det här är fråga om tillträdande av en årslång, vävlönad befattning. Vederbörande befinner sig vid tidpunkten för examens avläggande i Stockholm och hade under alla förhållanden måst företaga resa till sin hem- eller tjänstgöringsort, därest icke tjänstgöringen i folktandvården kommit emellan. Härtill kommer att tandläkarna ha möjlighet att, inom ramen för lediga befattningar, själva välja tjänstgöringsort. Samma gäller enligt styrelsens mening den ifrågasatta flyttningssättningen. De nya tandläkare, det här är fråga om, torde endast i undantagsfall ha bildat familj och med hänsyn till de goda inkomster, som kunna påräknas under tjänstgöringen i folktandvården, synes det icke oberättigat att de, i likhet med de ordinarie distriktstandläkarna, själva få vidkännas eventuella flyttningsekostnader. Av samma skäl synes s. k. utjämningsbidrag ej heller kunna ifrågasättas.

Styrelsen anser sålunda, att någon ändring av nu ifrågavarande lag i den riktning motionärerna föreslagit, ej är påkallad.

Stockholm den 7 mars 1945.

För Svenska landstingsförbundets styrelse:

ERIK FAST.

/ Ivar Dahlgren.

Bilaga B.

Till Svenska stadsförbundets styrelse.

Sedan till stadsförbundets sjukvårdsdelegation för yttrande remitterats motionen i riksdagens Första Kammare, nr 193/1945, angående tillägg till lagen om viss begränsning av legitimation som tandläkare, får sjukvårdsdelegationen anföra följande.

Sjukvårdsdelegationen vill för sin del erinra om att delegationen i sitt remissyttrande den 30 december 1942 över medicinalstyrelsens då föreliggande förslag till begränsning av tandläkarnas legitimation ställde sig tveksam till lämpligheten av en obligatorisk tjänstgöring i folktandvården av nyexaminerade tandläkare bland annat med hänsyn till den sociala tandvårdens renommé. En obligatorisk tjänstgöring borde ej tillgripas annat än som ett provisorium. Det primära botemedlet och den enda i längden effektiva hjälpen mot tandläkarbristen vore en utökning av antalet platser vid utbildningsanstalterna för tandläkare. Sjukvårdsdelegationen får ånyo understryka dessa synpunkter och framhålla nödvändigheten av en utökning av antalet tandläkarelever. Först vid en ökad tillgång på tandläkare är den allmänna tandvården genomförbar.

De förmåner, som erbjudas de nyexaminerade tandläkarna vid deras obligatoriska tjänstgöring i folktandvården, äro desamma, som distrikts-

tandläkarna i allmänhet erhålla. Inkomstläget torde vara runt 12 000 kronor per år. I förhållande till vad som bjudes vid den första tjänstgöringen inom andra »lärda yrken», synes det helt obefogat rikta någon invändning mot själva lönesättningen, må vara att tandläkarna i den fria marknaden kunna komma upp i ett högre inkomstläge. Billighetsskäl torde därför näppeligen kunna åberopas för en kompensation för »mistade förmåner».

Vid en tjänstgöring jämlikt den allmänna tjänstepliktslagen är det däremot synnerligen ovissst med löneförmånerna. Här torde finnas ett verkligt behov av ett utjämningsbidrag. Detta är emellertid, som framgår av den föregående redogörelsen, maximerat, så att bidraget jämte inkomsten ej får överstiga »normalinkomsten» i samma yrke.

Med hänsyn till löneförmånerna vid den obligatoriska tjänstgöringen är det enligt delegationens uppfattning uteslutet med ett särskilt utjämningsbidrag.

Vid bedömandet av frågan om särskilda rese- och flyttningsbidrag må erinras om att tjänstgöringen i folktandvården omfattar högst ett år. Avsikten har också varit, att tjänstgöringen skall förläggas till en och samma ort under hela denna tid. Vidare sätter den in på ett stadium, innan den nyexaminerade tandläkaren startat en egen rörelse. Den tjänstgöring, som kan komma i fråga enligt den allmänna tjänstepliktslagen, är däremot såväl till tidrymd som till förlägningsplats synnerligen oviss och kan komma i fråga när som helst oberoende av den tjänstepliktiges ålder. På dessa grunder äro rese- och flyttningsbidrag motiverade, vilket näppeligen kan anses vara fallet i fråga om tandläkarna.

Sjukvårdsdelegationen får slutligen framhålla, att skulle de av motionärerna föreslagna ersättningarna utgå, bleve följden den, att sådana bidrag rättvisligen få tilldelas all personal inom folktandvården. Till en sådan utveckling kan sjukvårdsdelegationen icke medverka.

Under hänvisning till vad sålunda anförts får sjukvårdsdelegationen föreslå, att den föreliggande motionen icke måtte till någon åtgärd föranleda.

Göteborg den 26 mars 1945.

Å sjukvårdsdelegationens vägnar

IVAR ÖMAN.

/ Stig Radhe.